

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344199712/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Kvinde staa dernede foran Gitteret, som omslutter Luxembourghaven.

Thi jeg er selv flyttet ud i Quartier Latin og har bosat mig mellem de unge, tilgængelige Franskmand, hvis kunstelskende Hjerter endnu ikke kender til Madstrævet's Fordærvelse. Midt i denne Verden af Muligheder, hvor den beundrede Paul Verlaine lever, bundfattig som en Villon, og ved sin *Eugénies* Arm halter fra Kafé til Kafé!

Cazals, der i mere end sex Aar uegennyttig har tjent Verlaine som Ven, Hjelper og Sekretær, har i en af sine Viser angivet følgende Aarsag til Digterens Halten: »Han snublede over et hinkende Vers – og siden da trækker han paa Benet.» Det er en Aarsag, en Poet værdig.

Men Paul Verlaine har til Gengæld baade paa Vers og Prosa givet sin unge Ven Beviser paa sin Hengivenhed, for Exempel en lang, yndefuld Beskrivelse af Cazals og af deres gensidige Forhold – udført i nogle ensomme Timer paa Hospitalet og indeholdende Linjer som disse:

«Og Vinternatten, vi tilbragte hos Venner paa Landet, du i en Lænestol, jeg, dodssyg, paa en Sofa med min Haand i din. Og alt – og alt det!»

Heller ikke den lille *Le Rouge*, som er fra Normandiet og ligner et dansk Bondebarn fra Fyen, bør jeg glemme, naar jeg omtaler Quartier Latin og dem, der omgiver mig og giver mig et Begreb om Kvarteret. Han er blaaøjet, spinkel, lys med rødligt Skæg og saa nervøst livlig, at han ikke kan sidde stille i to Minuter. Og han kommer næsten hver Morgen, taler til mig som en Slags Fætter og ytrer stor Lyst til en Gang at rejse til Danmark, alt medens han udtrykker Ringgeagt for sine mørkhaarede, sydfranske Landsmænd. Han modtager maanedlig kun 50 Francs hjemme fra til at fortsætte sine Studeringer for, saa med hans Udenlandsrejse har det endnu lange Udsigter. Men Gustave Le Rouge er en Poet, som stadig har ti Noveller og Poesier under Arbejde, og som aldrig før langt om længe faar Kraft til at gøre dem færdige. De handler næsten altid om Samfundets og Lovenes Uretfærdighed overfor Menneskebørn med smaa Indtægter. Og naar han stundum offentliggør en Novelle i *L'art social*, foregaar den i en ubestemt Tidsperiode og beskriver f. Ex. en Bloddommer, der er befængt med alle Laster, og hvis helligste Ønske er dette: at Guillotinen

maatte antage Form af en Kvinde, for at al den umættelige Elskov, hvormed han omfatter den, en Gang kunde finde Fred.

Nærmer jeg mig ved Frokosttid en Dag, jeg ikke har set ham, det lille Crêmeri med den blaamalte Façade, som ligger i Rue Notre-Dame des Clamps, staar L. uden for og vinker ad mig og siger, at vi maa vente lidt, for al Plads er optagen. Det lille Crêmeri har kun tre smaa Borde og er opfyldt af Arbejds mænd og Kunstnere med deres Kærester og Modeller. L. er Ven med dem alle.

Vil jeg efter Frokost have ham til at spasere lidt med mig, siger han, at han har Visiter at gøre i Eftermiddag:

«J'ai des courses à faire!»

Og det er ham en Ting af Vigtighed som et dagligt Arbejde. Det inspirerer ham.

Han besøger da fire, fem Maleres eller Billedhuggeres Ateherer, og alle Vegne vil de unge Kunstnere, hans Venner, have ham til at sidde for sig, medens de gør hans Portræt. Men L. er en urolig Model, og hans Venner er lyshaarede, nervøse Folk fra Normandiet, stundum lange Kæmper, der er besatte af gammelnordisk Bersærker gang og midt under Arbejdet, bevæbnede med Fleuretter, Stole eller Ildskovle, udfører drabelige Kampe med L., og alle Vægge runger af Raab og Latter. L. siger altid: «dette er ikke Digtene værdigt.» Men hans normanniske Blod løber af med ham.

Og jeg har selv maattet udkæmpe mange saadanne Kampe, inden jeg satte mig til at give dette Portræt af den lille Le Rouge, som skriver paa ti Noveller, har tyve Planer og altid «des courses à faire.»

En Aften, da jeg havde drevet igennem Boulevard St. Michels Kældere og Kaféer, vaxlet Haandtryk med Venner og diskutteret med katolsksindede, unge Poeter, kom jeg, før jeg gik hjem, endnu ind paa Mullers larmende Natrestauratation.

I en Sofa bag et af Marmorbordene sad Paul Verlaine ved Siden af Madame Eugénie. Og i Selskab med dem var P., tidligere Professor ved Sorbonnen og nuværende Journalist ved Le Figaro, hvor han dog kun skriver lejlighedsvis. Jeg satte mig ved deres Bord.

Verlaine drak som sædvanlig Absinth, og paa denne sene Tid fulgte vi andre for en Gangs Skyld Exemplet. Verlaine plukkede en rød Rose itu og lagde et Par Blade i hvert Glas. Hans Sokratesansigt straaled af godt Lune, hans smaa, brune Øjne spillede, den runde Bulehat